

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym wydanym w dniu 8 stycznia 2020 r. Sąd Rejonowy w Brzezinach w sprawie o sygn. akt I C 656/19 oddalił powództwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko M. S., o zapłatę.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wydane rozstrzygnięcie w całości. Skarżący zarzucili wydanemu orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego art. 232 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i stwierdzenie, że w niniejszej sprawie powódka nie udowodniła swojego roszczenia w sytuacji gdy w niniejszej sprawie powódka udowodniła swoje roszczenie przedkładając wszystkie dokumenty niezbędne do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie strony zawarły umowę pożyczki, a roszczenie powódki stało się wymagalne dokumenty, w tym w szczególności, umowę pożyczki (w tym umowę ramową), harmonogram spłaty pożyczki, formularz informacyjny pożyczki ratalnej, a przede wszystkim dowód potwierdzenia przelewu kwoty objętej umową pożyczki na rachunek pozwanego, co dowodzi, że umowa pożyczki pomiędzy stronami została rzeczywiście zawarta a strona powoda spełniła swoje świadczenie,

2. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 6 k.c. poprzez jego niezastosowanie i stwierdzenie, że w niniejszej sprawie powódka nie udowodniła swojego roszczenia w sytuacji gdy w niniejszej sprawie powódka udowodniła swoje roszczenie przedkładając wszystkie niezbędne do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie strony zawarły umowę pożyczki, a roszczenie powódki stało się wymagalne dokumenty, w tym w szczególności, umowę pożyczki (w tym umowę ramową), harmonogram spłaty pożyczki, formularz informacyjny pożyczki ratalnej, a przede wszystkim dowód potwierdzenia przelewu kwoty objętej umową pożyczki na rachunek pozwanego, co dowodzi, że umowa pożyczki pomiędzy stronami została rzeczywiście zawarta a strona powoda spełniła swoje świadczenie,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 61 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i stwierdzenie, że w niniejszej sprawie nie doszło do skutecznego złożenia oświadczenia woli przez pozwanego w sytuacji gdy pozwana w niniejszej sprawie złożyła oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej, złożone innej osobie z chwilą, gdy wprowadzono je do środka komunikacji elektronicznej w taki sposób, żeby osoba ta mogła zapoznać się z jego treścią, a z całokształtu okoliczności wynikało, że poprzez interfejs strony internetowej czy też aplikacji mobilnej, pozwana składa oświadczenie woli skierowane do powódki, a oświadczenie to dotarło do powódki, a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie nie doszło do złożenia przez pozwanego powódce skutecznego oświadczenia woli,

4. naruszenie przepisów postępowania art. 233 k.p.c., poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i dokonanie dowolnej i arbitralnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegającej przede wszystkim na pominięciu, że:

a. w niniejszej sprawie dokonanie przez powódkę przelewu w wykonaniu zawartej pomiędzy stronami umowy pożyczki potwierdzającej również uprzednie zawarcie przez strony umowy pożyczki potwierdza dokument potwierdzenia realizacji przelewu, posiadający wymagane w art. 143 ust. 1 i ust. 2 ustawy o usługach płatniczych unikalny identyfikator potwierdzenia jak również unikalny identyfikator transakcji oraz rachunek odbiorcy, co wskazuje, że powódka faktycznie dokonała przelewu na rachunek bankowy pozwanego,

b. pozwana złożyła skuteczne oświadczenie woli za pośrednictwem środków komunikacji na odległość albowiem podczas zawierania umowy z powódką składała ona oświadczenie za pośrednictwem interfejsu strony internetowej lub aplikacji mobilnej, którego identyfikacja wizualna wprost wskazywała, że umowa jest zawierana z powódką (a zarówno w aplikacji jak i na stronie internetowej wskazywano dane powódki),

5. naruszenie przepisów postępowania art. 339 § 2 k.p.c., poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie i stwierdzenie, że twierdzenia powoda o faktach budzą wątpliwości w sytuacji gdy twierdzenia powoda miały oparcie w całokształcie okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, w tym przede wszystkim w dowodach takich jak umowa pożyczki, harmonogram spłaty, a przede wszystkim dokumencie potwierdzenia realizacji przelewu.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a w każdym wypadku o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w postępowaniu przed Sądem I instancji, jak i przed postępowaniem przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w I instancji oraz w II instancji.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje.**

Apelacja powoda okazała się niezasadna i jako taka skutkowałą oddaleniem.

Zdaniem Sądu Okręgowego wyrok Sądu Rejonowego odpowiada prawu i jako taki musi się ostać. Podniesione przez apelującą spółkę zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela zarówno ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji i przyjmuje je jako własne, jak i dokonaną ocenę prawną.

Na aprobatę nie zasługują podniesiony przez skarżącą zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. W myśl przywołanego art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c., polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego, stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Ocena wiarygodności mocy dowodów, przeprowadzonych w danej sprawie, wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, albowiem obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego, powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna ona odpowiadać regułom logicznego rozumowania oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego, wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana przezeń ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dało się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, L., który to pogląd Sąd Okręgowy w pełni podziela). Zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może również polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dlań oceny materiału dowodowego, jak również na tym, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, LEX nr 53136 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906, jak również wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008 r., sygn. akt I ACa 205/08, L.).

Wbrew stanowisku powódki, Sąd I instancji nie naruszył powyższych dyrektyw oceny dowodów. W szczególności Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że wobec tego, iż na złożonych przez powoda dokumentach, nie widnieje podpis żadnej ze stron, tym samym do zawarcia umowy kredytu między stronami nie doszło. Zaoferowane przez powoda dowody dotyczące rzekomo zawartej umowy pożyczki z pozwaną stanowią jedyne niepodpisane wydruki komputerowe lub kserokopie.

Zarzuty strony skarżącej wypadają uznać za niezasadne, podkreślić należy, iż zgodnie z rozumieniem art. 245 k.p.c. elektroniczny wydruk tekstu nie jest uznawany za dokument. O ile dokument prywatny pozostaje jednym z dowodów wymienionych w k.p.c. i podlega ocenie jak inne dowody, więc może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania, z uwzględnieniem wszystkich dowodów w sprawie wedle reguł z art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 czerwca 2013 r., III APa 7/13, Legalis nr 739414), o tyle, jak już wyżej wskazano, sam wydruk i to bez podpisu nie może być uznany za dowód prywatny i jako taki nie podlega analizie w łańcuchu dowodowym. Niepodpisany wydruk z komputera nie jest wszak dokumentem w rozumieniu art. 244 k.p.c. i art. 245 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 czerwca 2015 r., I ACa 1833/15, Legalis nr 1326376) i sąd na jego podstawie nie może kreować domniemania, bez potwierdzenia jego treści przez zeznania świadków lub stron. Sąd Rejonowy nie mógł, zatem w oparciu o ten materiał wnioskować o istnieniu umowy między stronami zaakceptowanej przez pozwaną jej podpisem.

Wprawdzie umowa kredytu nie wymaga dla swojej ważności zachowania formy pisemnej, to podobnie jak umowa pożyczki, jednakże w okolicznościach niniejszej sprawy powodowa spółka nie przedstawiła żadnego dowodu, z którego wynikałaby wyartykułowana zgoda pozwanej na zawarcie umowy pożyczki. W tym miejscu należy wskazać, że nie mógł odnieść spodziewanego skutku podniesiony zarzut naruszenia art. 61 k.c., albowiem jak twierdził powód, strona pozwana złożyła oświadczenie woli wyrażone w postaci elektronicznej. Wbrew twierdzeniom apelującego fakt złożenia przez jedną ze stron oświadczenia za pomocą środków komunikacji elektronicznej (aplikacja, strona www) w żaden sposób nie zwalnia powoda z obowiązku wykazania, że istotnie między stronami doszło do zawarcia umowy określonej treści. Natomiast ze złożonych przez powoda szeregu dokumentów stanowiących wyłącznie wydruki komputerowe, nieopatrzone podpisem żadnej ze stron, nie stanowią dowodu na okoliczność, że pozwana faktycznie złożyła oświadczenie woli dotyczące zawarcia umowy pożyczki z powodową spółką.

W dalszej kolejności należy podkreślić, że w sposób nieprawidłowy został przez apelującego sformułowany zarzut naruszenia art. 6 k.c. w zw. art. 232 § 1 k.p.c. Wyjaśnić należy, że art. 232 k.p.c. jest adresowany do stron postępowania, gdyż określa ich obowiązki w zakresie wykazywania faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepisu tego Sąd Rejonowy nie mógł zatem naruszyć w sposób i w formie zarzucanej przez skarżącego. Przepis ten nie stanowi podstawy wyrokowania sądu i z tego względu nie może mieć wpływu na poprawność wydanego przez sąd rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2008 r., I CSK 426/07, Legalis nr 150213). Adresatem komentowanej normy są strony, a nie sąd, co oznacza, że to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a sąd nie jest władny tego obowiązku wymuszać. Nie może również co do zasady zastępować stron w jego wypełnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, LEX nr 487510).

W związku z powyższym całkowicie chybiony jest również zarzut naruszenia art. 6 k.c. Przepis ten rozstrzyga o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki niewypełnienia obowiązku udowodnienia istnienia prawa. Do jego naruszenia dochodzi wtedy, gdy sąd orzekający przypisuje obowiązek dowodowy innej stronie, niż ta, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Natomiast wbrew odmiennemu stanowisku wyrażonemu w apelacji poza dyspozycją tego przepisu pozostaje ocena, czy strona, na której spoczywa obowiązek dowodowy w należyty sposób się z niego wywiązała. Tego rodzaju uchybienia mogą być zwalczane wyłącznie za pomocą zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpoznawanej sprawy, nie budzi żadnych wątpliwości, że uznanie przez Sąd I instancji za nieudowodnione faktów przedstawionych w pozwie, nie może być w drodze apelacji skutecznie zwalczane za pomocą zarzutu naruszenia art. 6 k.c. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że wbrew argumentacji zawartej w apelacji, powództwo podlega oddaleniu ze względu na niewywiązanie się przez powoda z ciążących na nim obowiązków dowodowych, a dopiero w razie sprostania przez powoda obowiązkowi dowodowemu, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia wszelkich faktów uzasadniających oddalenie powództwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., sygn. akt II PK 304/12, publ. LEX nr 1341274).

Skarżąca nie ma racji zarzucając naruszenie art. 339 § 2 k.p.c., albowiem wbrew temu co zostało podniesione w ramach rzeczoności zarzutu, twierdzenia powódki nie mają oparcia w całokształcie okoliczności faktycznych niniejszej sprawy,

co też zostało opisane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Po analizie sprawy, Sąd Okręgowy uznał przedmiotowe stanowisko Sądu Rejonowego za prawidłowe i jako takie przyjął je za własne bez konieczności jego powielania w ramach postępowania apelacyjnego. Skarżąca zdaje się też nie zauważać, że Sąd Rejonowy, w sytuacji braku zajęcia jakiegokolwiek stanowiska w sprawie przez pozwaną był uprawniony do oceny wiarygodności roszczenia pozwu przy uwzględnieniu treści art. 339 § 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację, jako całkowicie bezzasadną.

SSO Bogdan Jachowicz